

[Siitä selviää kyllä](#)

En ole ikinä kirjoittanut mistään omista kokemuksistani netissä, mutta edellinen psykiatrini ja tämän hetkinen terapeutini kannustivat minua tekemään niin, joten päätin kokeilla. Käytin ensin aikaa lukiessani muutamia muiden tänne kirjoittamia tarinoita, jotta saisin edes pienen käsityksen siitä, millaisia asioita ihmiset ovat tänne jakaneet. En yllättynyt, että pystyin samaistumaan moniin lukemiini tarinoihin. En pysty kirjoittamaan tähän kaikkea, mitä haluaisin; niin paljon on tapahtunut kuudentoista vuoden aikana, enkä osaa pukea kaikkea kokemaani sanoiksi. Toivon, että tämä kirjoittamani pieni tarina rohkaisisi ja kannustaisi kaikkia tämän lukevia saamaan äänensä kuulluksi ja ennen kaikkea jaksamaan, vaikka todellakin tiedän kuinka vaikeaa se on.

Olen siis kuusitoistavuotias, täytän alkukesästä seitsemäntoista. Minulla on yhdeksännen luokan loppupuolella diagnosoitu keskivaikea masennus, jonka kanssa kamppailen edelleen, olen ollut itsetuhoinen ja molemmat vanhempani ovat alkoholisteja. Aika hurjaa, kun tuon kaiken sanoo noin suoraa. Se kuitenkin kannattaa, koska mitä useammin sanot sen ääneen itsellesi, sen todemmaksi se tulee; et ole keksinyt tätä kaikkea, vaan ongelmasi ovat oikeita ja sinä ansaitset apua.

Olen oikeastaan hämmästynyt kuinka myöhään minulla rupesi olemaan masennuksen oireita. Laukaisevana tekijänä masennukselleni oli ystäväni itsemurha kesäkuussa 2016, siitä tulee tänä vuonna täyteen kaksi vuotta. Uskoin, että se oli ainoa syy masennukselleni, mutta peruskoulun viimeisen luokan alkaessa alkoi mennä yhä huonommin ja huonommin - poissaoloja kertyi, suoritukset kasaantui ja aikaisemmin hyvä ja tunnollinen koululainen ei päässyt enää kokeista läpi - hakeuduin koulukuraattorin puheille. Kartoitimme oloani siellä neljän käyntikerran ajan, ja jo ensimmäisen kerran jälkeen tajusimme kuormittavimman tekijän hyvinvoinnilleni olevan kotioloni. En ollut ikinä ajatellut sen olevan ongelma. Kaikkien vanhemmathan juovat, kaikki minun ikäiseni ovat nähneet vanhempansa kännissä. Kaikkien vanhemmat riehuivat ja ryyppäsivät viikollakin. Kaikkien seiniin on hakattu joskus reikiä. Vai mitä? Tajusin ettei näin ollut, kun pirteä koulukuraattori tuijotti minua silmät suurina kerrottua jokapäiväisestä elämästäni vanhempieni kanssa. Kerron nyt teillekin, millaista minun arkeni oli:

Äitini teki vuorotyötä ja hän oli työstä uupunut päivittäin, kotiin päästyään hän ansaitsi kaljan rentoutuakseen. Isääni en nähnyt kuin vilaukselta hänen tullessaan töistä kotiin, mutta hän lähti samalla oven avauksella lähibaariin juomaan. Hänellä ei kuulemma ollut syytä olla kotonakaan. Minä, hänen ainoa alaikäinen lapsensa, joka vielä asui kotona, en ollut hyvä syy olla kotona. Seuraavan kerran nähdessäni isää kello läheni yhtätoista, eikä hän saanut ulko-ovea auki. Menin avaamaan sen hänelle, jotta hän pääsisi tappelemaan äitini kanssa.

Äidin mukaan isä oli alkoholisti ja se oli ainoa syy heidän huonolle avioliitollaan, mutta hän itse ei ollut. Hän perusteli väitteen sillä, että isä ryyppäsi baarilla ja hän vain "tissutteli" kotona. He rupesivat tappelemaan ensin isän juomisesta, sitten äitini töiden paljoudesta, sitten rahasta ja huonosta taloudellisesta tilanteesta, sitten minusta. Olin laiska, koulussa meni huonosti, olin epäonnistunut ja huomionhakuinen. Uskoin näin, koska vanhempani sanoivat niin. Varhaisemmassa lapsuudessani muistan, että äiti löi isää joskus. Joskus nyrkillä, joskus rikkinaisen keittiönjakkaran jalalla. Isältä lähti kerran taju, koska hän oli niin humalassa äidin lyödessä häntä. Olin tällöin kahdeksan vuotias.

Kerrottuani tämän kaiken kuraattorille, hän ohjasi minut koulumme psykiatriselle sairaanhoitajalle, jonka luona ehdin käymään pari kuukautta kunnes hoitojaksomme päättyi minun valmistuessani peruskoulusta. Tällöin hoitokontaktini siirtyi Tipotielle, josta sain diagnoosin keskivaikeaan masennukseen ja reseptin pieneen sievään pulloon mielialalääkkeitä. Söin niitä seitsemän kuukautta ennen niiden lopettamista, koska ne eivät tuntuneet enää auttavan.

Kerrottuani jälleen kerran kotioloistani uudelle psykiatrilleni Tipotiellä, varattiin minulle ja vanhemilleni aikaa sosiaalityöntekijöiden kanssa. Isäni ei suostunut tulemaan yhteisille käynneille ja äiti haukkui isäni pystyyn joka ikisellä käynnillä. Olin täysin loppuun palanut, masentunut, ahdistunut ja surullinen. Viimeinen tikki oli se, kun kuulin vanhempieni tapellessa heidän sanovan, että hajotan perheemme ongelmillani.

Tällöin viiltelin ensimmäisen kerran. Se oli typerää ja minua hävetti, mutta se auttoi. Paras ystäväni oli todellinen enkeli tämän vaiheen aikana; hän toi minulle joka päivä kouluun puhtaita sideharsoja ja puhdistusainetta. Nyt on helmikuu 2018 ja olen viimeksi viillellyt loka-marraskuun vaihteessa 2017. Kädessäni on edelleen leimaavat arvet, mutta olen oppinut elämään niiden kanssa. Kaverini sanovat minua Pikku-Tikruksi, ja minua hymyilyttää, vaikka tunnenkin häpeän pistoksen rinnassa joka kerta kuullessani tämän hellyttäväksi tarkoitetun lempinimen.

Asiat olivat sekasin perheessäni; minut oli pakko sijoittaa asumaan jonnekin muualle, koska en yksinkertaisesti voinut asua vanhempieni luona enää. He eivät huolehtineet minusta. Olin masentuneempi kuin ikinä, itkin joka ilta, nukuin vain muutamia tunteja yössä ja lukioni oli alkanut yhtä huonosti kuin mihin 9lk päättyi.

En ole vielä valmis kertomaan tästä tarkemmin, mutta haluan mainita asiasta jos joku toinen on sattunut kokemaan saman kuin minä. Eräs vanhempieni ystävä, 35-vuotias mies käytti minua seksuaalisesti hyväksi. Tämän jälkeen olin todellakin pohjalla, enkä enää tiennyt miten pääsisin sieltä pois. En mitenkään, en jaksanut, minua ei yksinkertaisesti kiinnostanut enää mikään. Olin pilannut kaiken, kaikki oli minun syytäni. Jos olisin vain ollut hiljaa, niellyt pahoinvointini, ei tätä ongelmaa olisi tullut. Elämä olisi rankkaa, mutta varmasti olisin jaksanut vielä seuraavat kaksi vuotta vanhempieni luona ennen kuin voisin muuttaa omilleni. En uskonut, että asiat voisivat olla paremmin.

En ole ikinä ollut niin väärässä mistään. Monien, monien lastensuojeluilmoitusten ja sosiaalityöntekijöiden käyntien jälkeen tehtiin päätös. Minä muuttaisin asumaan isosiskoni ja hänen miesystävänsä luokse, koska minun onnekseni he olivat valmiita huolehtimaan minusta. Olen asunut heidän luonaan nyt kolme kuukautta ja tilanne on jo nyt täysin erilainen. Masennus tai lapsuuteni traumat eivät ole poissa, mutta pääsin käsittelemään niitä muutama viikko sitten alkaneeseen psykoterapiaan. Koulu on takaisin raiteillaan ja jaksan käydä siellä, olen saanut kokeista tasoisiiani numeroita ja minusta pidetään huolta. Minua rakastetaan ja minusta välitetään. Elämäni on edelleen hyvin hektistä, mutta minä pärjään. Selviän kyllä, vaikka edessä näkyykin vielä kohtaamattomia

pelkoja, joita en olisi vielä valmis kohtaamaan. Olen kauhuissani, jos totta puhun, mutta ympärillä olevien ihmisten ansiosta uskallan kohdata ne. Minun on pakko.

Elämä on epäreilua ja meille annetaan harvoin mitään vaihtoehtoja, mutta tällöin on turvauduttava johonkin. Oli se sitten vanhempi, sisarus, sukulainen, kaveri tai ulkopuolinen henkilö, on nämä musertavilta tuntuvat kauhut helpompi kohdata, kun on joku, joka ei anna sinuan jäädä sen alle yksin. Siitä selviää kyllä, kun uskaltaa pyytää apua. Ei sen takia, että on pakko. Ei sen takia, että et selviäisi yksin.

Vaan sen takia, että sinä ansaitset sen.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/siita-selviaa-kylla>